

Arrest

nr. 171 977 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 12 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2014 (bijlagen 13) en de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod van 27 maart 2014 (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 20 maart 2010 België binnenkwam, dient op 25 maart 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 15 april 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de eerste verzoekende partij. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 16 juli 2010 bij arrest nr. 54 031.

1.2. Tweede verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 20 maart 2010 België binnenkwam, dient op 25 maart 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 15 april 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de tweede verzoekende partij. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd op 16 juli 2010 bij arrest nr. 54 031.

1.3. De verzoekende partijen dienen op 26 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 29 september 2010 onvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde). Op 5 november 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Het beroep tot nietigverklaring dat op 17 december 2013 wordt ingediend tegen deze beslissingen, wordt op 10 september 2014 door de Raad verworpen bij arrest nr. 129 040.

1.4. De verzoekende partijen dienen op 7 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het beroep tot nietigverklaring dat op 5 juli 2013 wordt ingesteld tegen deze beslissing, wordt op 10 september 2014 verworpen door de Raad bij arrest nr. 137 142.

1.5. Verzoekende partijen dienen op 14 januari 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 februari 2014 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van inreisverboden (bijlagen 13sexies) ten aanzien van de verzoekende partijen. Op 27 maart 2014 worden de inreisverboden van 13 februari 2014 door de gemachtigde ingetrokken. Het beroep tot nietigverklaring dat op 13 februari 2014 werd ingesteld tegen de voormelde beslissingen, wordt op 10 september 2014 door de Raad verworpen bij arrest nr. 129 042.

1.6. De gemachtigde neemt op 27 maart 2014 ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij op 14 april 2014 in kennis worden gesteld. De motieven gaan als volgt:

“De heer die verklaart te heten

Naam + voornaam: A., K. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Skopje

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sinds 19.06.2010. Omdat betrokkene een asielaanvraag en een aanvraag 9ter indiende, werd het verblijf toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Op dd. 20.07.2010 werd de asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing. De aanvraag 9ter werd op dd. 05.11.2013 ongegrond beslist. Het verblijf van betrokkene is dus niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.11.2013, betekend op 03.12.2013."

1.7. De gemachtigde neemt op 27 maart 2014 ten aanzien van de tweede verzoekende partij eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de tweede verzoekende partij op 14 april 2014 in kennis worden gesteld. De motieven gaan als volgt:

*"De mevrouw,
Naam + voornaam: A., E. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Skopje
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sinds 19.06.2010. Omdat betrokkene een asielaanvraag en een aanvraag 9ter indiende, werd het verblijf toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Op dd. 20.07.2010 werd de asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing. De aanvraag 9ter werd op dd. 05.11.2013 ongegrond beslist. Het verblijf van betrokkene is dus niet langer gewettigd.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.11.2013, betekend op 03.12.2013."

1.8. De gemachtigde neemt op 27 maart 2014 ten aanzien van eerste verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de eerste verzoekende partij op 14 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

*"De heer die verklaart te heten
Naam + voornaam: A., K. (...)*

geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Skopje
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het Inreisverbod 3 jaar:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.11.2013, betekend op 03.12.2013.

Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoon dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. Integendeel: door het indienen van opeenvolgende aanvragen tot machtiging tot verblijf (d.d. 16.05.2010, 07.05.2012 en 14.01.2014) tracht betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen."

1.9. De gemachtigde neemt op 27 maart 2014 ten aanzien van tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de tweede verzoekende partij op 14 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

"De mevrouw,
Naam + voornaam: A., E. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Skopje
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

° In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het Inreisverbod 3 jaar:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.11.2013, betekend op 03.12.2013.

Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene niet de minste intentie vertoont om het grondgebied te verlaten en ook niet aantoon dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden. Integendeel: door het indienen van opeenvolgende aanvragen tot machtiging tot verblijf (d.d. 16.05.2010, 07.05.2012 en 14.01.2014) tracht betrokkene alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt de schending aangehaald van de artikelen 7, 74/13, §3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Eveneens wordt de “*miskennenning van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013*” aangevoerd. Er wordt eveneens aangehaald dat de gemachtigde een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Het middel wordt als volgt uiteengezet in het verzoekschrift:

“4.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekers mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.2.

Dat de aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht werd.

Zowel tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 05/11/2013 als tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 13/02/2014 werd een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stukken 6 en 7).

Beide procédures zijn tot op heden hangende.

4.1.2.1.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

“... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

(Zie het arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds voorheen dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

“Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le

demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

(Zie het arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden."

(Zie het arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

- 4.1.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Deze zinsnede toont OP expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan hetgeen sowieso aan de orde is gelet OP de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De verzoekers roepen een schending in van artikel 3 E.V.R.M. bij hun aanvragen tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de daaropvolgende annulatieberoepen.

De kinderen van de verzoekers zijn minderjarig.

Dit is eenvoudig door de Dienst Vreemdelingen vast te stellen.

Deze loutere vaststelling verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken om rekening te houden met de rechten van het kind, zoals gestipuleerd in het Kinderrechtenverdrag.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen.

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. of de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

4.1.2.3.

In Macedonië zullen de verzoekers geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Macedonië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk, en al zeker niet voor mensen van Roma-origine. Indien de verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar hun land van herkomst, lopen de verzoekers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

- 4.1.2.4.

In de eerste en tweede bestreden beslissing wordt slechts verwezen naar de aanvraag 9ter die op 05/11/2013 ongegrond werd verklaard.

Dat er reeds een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag werd afgeleverd, neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van andere beslissingen - zoals in casu de bevelen tot het verlaten van het grondgebied - omtrent de medische problematiek niet dient te motiveren.

Bovendien, de medische problematiek van de twee oudste zonen van de verzoekers is kenbaar gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen beslissing willen nemen daaromtrent.

Een verwijzing naar de ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is dan ook sowieso onvoldoende.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht.

- 4.1.2.5.

Daarnaast zullen de kinderen van de verzoekers getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat.

De kinderen van de verzoekers werden lange tijd gedoogd door de Belgische autoriteiten.

De verzoekers verbleven ook ruim drie jaar legaal in België naar aanleiding van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag.

Zij kregen de kans om naar school te gaan, hebben vrienden gemaakt...

De bestreden beslissingen zijn geenszins in het belang van de kinderen van de verzoekers, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Een terugkeer naar Macedonië dreigt een ernstig nadeel voor de kinderen van de verzoekers te veroorzaken.

De kans op psychologische schade is zeer groot.

De kinderen zullen zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond. Ze zullen bij een terugkeer al hun dromen en idealen moeten opgeven.

Dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden.

- 4.1.2.6.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekers kunnen invoeren om wel in België te verblijven in functie van de medische problemen.

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

4.1.3.

Dat in de eerste en tweede bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven binnen de toekomende termijn.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekers de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 03/12/2013, niet hebben nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoekers zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevinden, is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen.

Zo de verzoekers zich bevinden in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.1.4.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekers werd een beslissing tot ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag genomen.

- 4.1.4.1.

Tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd annulatieberoep aangetekend (stuk 6).

Dit is geen schorsende procédure.

- 4.1.4.2.

Tegen de bevelen om het grandgebied te verlaten staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Evenmin heeft dit schorsende werking.

- 4.1.4.3.

Het ontbreken van de schorsende werking van huidige beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid de bevelen om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de procedure af te wachten.

Nochtans halen de verzoekers in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot annulatie van de ongegrondheidsbeslissing dd. 05/11/2013, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudta v. Poland* [GC], no. 30210/96. § 157, ECHR 2000QXI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09. § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05. § 53, ECHR 2007UV § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94. § 112, ECHR 199901V). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98. §48, ECHR 2000D VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99. § 57, ECHR 20030X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02. § 448, ECHR 2005DIII), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00. § 136, ECHR 200401V (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99. §§ 81-83, ECHR 200201; *Gebremedhin*

[Gaberamadhien], cited above, § 66; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, §§ 290-293; and I.M. v. France, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention

Dat de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben.

De ongegrondheidsbeslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangevochten.

Dat aan de verzoekers geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen de bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 0 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel de verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Macedonië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

4.1.5.

De eerste en tweede bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen eveneens vernietigd te worden, minstens wegens schending van de formele motiveringsplicht."

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "de" algemene rechtsbeginselen en "de" beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnormen maar van diverse rechtsbeginselen en diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partijen laten na te expliciteren welk rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur zij – naast de in het verzoekschrift opgesomde beginselen – geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. De bestreden beslissingen bevatten in casu een motivering in rechte en in feite. Voor wat betreft de eerste twee bestreden beslissingen, wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij nog aangegeven wordt dat het regelmatig verblijf van betrokkenen is verstreken sinds 19 juni 2010. Hierbij wordt nog uiteengezet dat het verblijf werd toegestaan omdat betrokkenen een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingediend, zodat verzoekende partijen wisten dat het om een preciaire verblijfssituatie ging. Op 20 juli 2010 werd de asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing. Op 5 november 2013 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten is in rechte gesteund op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. In feite wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 november 2013, betekend op 3 december 2013.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partijen voeren echter wel aan dat in het bestreden bevelen niet wordt gemotiveerd omtrent de medische problematiek en dat hierdoor artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden, tevens achten zij hierdoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden. Verzoekende partijen menen dat in de bestreden bevelen niet louter kan verwezen worden naar de ongegrondheidsbeslissing in het kader van hun (eerste) medische regularisatieaanvraag.

3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekende partijen bij terugkeer naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

In casu, waar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van verzoekende partijen, wijst de Raad erop dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekende partijen bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekende partijen verwijzen enkel naar hun medische problematiek, het gebrek aan de "*noodzakelijk medische opvolging en behandelingen*" in het land van herkomst, het feit dat "*de gezondheidszorg beperkt is en niet voor éénieder toegankelijk*" is in Macedonië en het feit dat tegen zowel de ongegrondheidsbeslissing van 5 november 2013 als de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 februari 2014 een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld bij de Raad. Verzoekende partijen benadrukken hierbij dat beide procedures nog hangende zijn, waardoor de aanvragen derhalve nog niet definitief werden beslecht.

De Raad stelt vast dat de aangehaalde medische problematiek reeds door de gemachtigde, onder verwijzing naar de adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 29 oktober 2013 en 26 september 2013, werd beoordeeld en resulteerde in een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd door de Raad verworpen op 10 september 2014, zoals vermeld in punt 1.3. Uit de voormelde adviezen van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de noodzakelijk geachte zorg die beide verzoekende partijen behoeven, wel degelijk beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Macedonië. Op basis van dit advies oordeelde de gemachtigde dat een terugkeer naar Macedonië geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad handhaafde in zijn arrest nr. 129 040 van 10 september 2014 de vaststelling dat de medische zorgen kunnen worden bekomen in Macedonië. Daarbij stipte de Raad aan dat op grond van de door verzoekende partijen aangevoerde argumenten niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals blijkt uit punt 1.5., dienen verzoekende partijen op 14 januari 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13

februari 2014 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. In deze beslissing wordt gemotiveerd, voor wat betreft tweede verzoekende partij, dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om verblijfsmachtiging reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, zodat deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Voor wat betreft eerste verzoekende partij, stelt de gemachtigde dat geen medisch getuigenschrift werd overgemaakt conform het model vereist door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet en gepubliceerd in bijlage “bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007”, waardoor deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Het beroep tot nietigverklaring dat op 13 februari 2014 werd ingesteld tegen de voormelde beslissing, wordt eveneens op 10 september 2014 door de Raad verworpen, zoals tevens vermeld in punt 1.5. De Raad stelt in zijn arrest nr. 129 042 vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in de beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij ten onrechte, in strijd met de stukken van het dossier, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de gehanteerde rechtsgrond, zou zijn gesteld dat het voorgelegde getuigenschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt.

Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat de noodzakelijk geachte gezondheidszorg niet voor hen toegankelijk zou zijn in Macedonië omwille van hun Roma-origine, stelt de Raad vast dat ook dit argument reeds werd beoordeeld in het arrest nr. 129 040 van 10 september 2014, waarbij de Raad het volgende stelt: *“De vaststelling dat verzoekers zich verliezen in blote beweringen dringt zich evenzeer op voor wat betreft het verwijt dat verzoekers de arts-adviseur maken dat niet geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hun toegang niet gegarandeerd is omwille van hun Roma-origine. Er ligt geen enkel concreet element voor waaruit zou blijken dat er op dat vlak problemen zouden kunnen rijzen”*. Volledigheidshalve wijst er Raad er tevens op dat dit element eveneens werd aangehaald in het kader van hun asielaanvraag. Dienaangaande wordt in het arrest nr. 46 410 van 16 juli 2010 het volgende gesteld: *“De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielmotieven herhaalt zonder de vaststellingen van de Commissaris-generaal te weerleggen. De Raad sluit zich aan bij de motivering van de bestreden beslissing en stelt met de Commissaris-generaal vast dat uit het medisch boekje en de door verzoeker neergelegde attesten duidelijk blijkt dat er op regelmatige basis afspraken werden vastgelegd en onderzoeken werden uitgevoerd alsook dat de medische toestand van het gezin werd opgevolgd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in Macedonië gediscrimineerd wordt wegens zijn etnie.”*

Uit bovenstaande blijkt dat de medische problematiek van verzoekende partijen en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Macedonië werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer en dat de beroepen tegen zowel de ongegrondheidsbeslissing van 5 november 2013 als de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 februari 2014 werden behandeld en verworpen.

In het licht van bovenstaande elementen tonen verzoekende partijen met het betoog dat enkel verwijst naar wat reeds werd onderzocht derhalve niet aan dat er in casu sprake is van een risico om in het land van herkomst een onmenselijke behandeling te ondergaan omdat de noodzakelijk geachte zorg niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn in het land van herkomst. Verzoekende partijen tonen dan ook niet in dat in casu sprake is van een zeer uitzonderlijke geval, waar de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. Een schending van artikel 3 EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Betreft het betoog dat artikel 3 EVRM dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in de bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij verwezen wordt naar en geciteerd wordt uit enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad er, los van het gegeven dat deze arresten geen precedentswaarde hebben, in de eerste plaats op dat de aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op gevallen waarin aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, zonder dat voorafgaandelijk door de gemachtigde een beoordeling ten gronde heeft plaatsgevonden van de door de betrokkene aangehaalde medische elementen.

De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat de medische situatie van verzoekende partijen in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorafgaandelijk werd beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die in zijn adviezen van 29 oktober 2013 en 26 september 2013 heeft vastgesteld dat de noodzakelijk geachte medische behandeling voor beide verzoekende partijen beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waardoor niet bewezen is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM.

Nu blijkt dat de medische situatie van verzoekende partijen wel degelijk in acht werd genomen, middels de beslissing(en) inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en in de bestreden bevelen bovendien uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat de medische verblijfsprocedures negatief werden afgesloten, acht de Raad het niet in strijd met de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op de gemachtigde rust – en waarvan de schending wordt aangevoerd in het licht van artikel 3 EVRM – dat in de bestreden bevelen niet (nogmaals) wordt gemotiveerd omtrent de medische problematiek van verzoekende partijen. De gemachtigde was er in casu niet toe gehouden te motiveren omtrent de gezondheidstoestand.

Nopens de kritiek dat de medische problematiek van hun twee oudste zonen kenbaar was gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch dat de gemachtigde hieromtrent geen beslissing heeft willen nemen, stelt de Raad vast dat deze bemerking in wezen gericht is tegen de beslissingen die werden genomen in het kader van hun aanvragen om medische regularisatie. Het uiten van kritiek op beslissingen die niet het voorwerp van huidig beroep tot nietigverklaringen uitmaken, kan niet op ontvankelijke wijze worden aangebracht.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen dit argument tevens naar voor hebben gebracht in het kader van hun beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij hun eerste aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dienaangaande heeft de Raad in zijn arrest nr. 129 040 van 10 september 2014 gesteld dat verzoekende partijen geen enkel concreet element hebben bijgebracht over de gezondheidssituatie van hun zonen en het eventuele gebrek aan behandelingsmogelijkheden in hun land van herkomst, de algemene verwijzing naar de situatie van de Roma in Macedonië uitgezonderd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift eveneens slechts vermelden naar de “*medische problematiek*” in hoofde van hun tweede oudste zonen. Zij maken met deze loutere bemerking dan ook niet aannemelijk dat artikel 3 EVRM in het licht van de formele motiveringsplicht wordt geschonden omdat in de bestreden bevelen niet wordt gemotiveerd omtrent de medische problematiek van hun kinderen, voor zover zij dit aanhalen in hun verzoekschrift.

Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat tegen zowel de ongegrondheidsbeslissing van 5 november 2013 als de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 februari 2014 een beroep tot nietigverklaring werd ingesteld bij de Raad, dat beide procedures nog hangende zijn, dat uit voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, alsook uit de rechtspraak van de Raad van State, kan worden afgeleid dat er geen verwijderingsmaatregel kan worden genomen ten aanzien van een vreemdeling wiens aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, “*of dewelke nog niet definitief is geweest*”, en dit op straffe van schending van artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen hoe dan ook geen belang hebben bij voormeld betoog, gelet op de arresten van de Raad van 10 september 2014 waarbij de beroepen tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissingen 5 november 2013 respectievelijk 13 februari 2014 werden verworpen.

Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 3 EVRM, in het licht van de formele motiveringsplicht niet worden aangenomen.

3.5. Verzoekende partijen halen aan dat uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Waar verzoekende partijen gewag maken van hun medische situatie, stelt de Raad vast dat dit betoog volledig samenvalt met hetgeen verzoekende partijen hebben aangehaald in het kader van de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM in het licht van de formele motiveringsplicht. Er kan dan ook verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.4.

Verzoekende partijen halen in tweede instantie aan dat de gemachtigde bij de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening diende te houden met “*het hoger belang van het kind*”, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun kinderen minderjarig zijn. Deze loutere vaststelling, verplicht de gemachtigde om rekening te houden met de rechten van het kind, zoals bepaald in het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag). Verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bevelen niet in het belang van hun minderjarige kinderen werden genomen.

De Raad benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit blijkt uit artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, in samenlezing met de verduidelijkingen hieromtrent door het VN Kinderrechtencomité (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verzoekende partijen halen aan dat hun minderjarige kinderen lange tijd werden gedoogd door de Belgische autoriteiten, dat zij ook ruim drie jaar legaal in België zijn verbleven en dat de kans op psychologische schade zeer groot is indien de kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst, aangezien zij zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zullen voelen door deze maatschappij, zij bij een terugkeer al hun dromen en idealen zullen moeten opgeven en de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden.

De Raad merkt op dat beide ouders van de minderjarige kinderen, allebei van Macedonische nationaliteit, een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen en dat ten aanzien van beide ouders een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaren. De Raad wijst er echter op dat niet blijkt dat het niet in het hoger belang van de minderjarige kinderen zou zijn om bij hun ouders, die in België niet over enig verblijfsrecht beschikken en dus het Belgisch grondgebied dienen te verlaten, te blijven. Het belang van het kind bestaat erin dat het kind het statuut van de ouders volgt en niet van hen wordt gescheiden. Het behoud van de gezinseenheid gaat in beginsel niet in tegen het belang van het kind. Verzoekende partijen verwijzen naar de kans op psychologische schade in hoofde van hun kinderen indien zij hun ouders zouden volgen naar hun land van herkomst, Macedonië, doch zij beperken zich dienaangaande tot een ongestaafd en bovendien hypothetisch betoog.

Verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift nog naar het gegeven dat hun kinderen in België de kans kregen om naar school te gaan. Zij lichten echter op generlei wijze toe dat de schoolopleiding van hun kinderen wordt onderbroken of dat zij in hun land van herkomst niet de kans hebben om zich verder te ontwikkelen door onderwijs te volgen. Voorts kan gewezen worden op het gegeven dat verzoekende partijen het schoollopen van de kinderen (in het licht van het Kinderrechtenverdrag) hebben ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de beslissing van 8 mei 2013 waarbij deze aanvraag onontvankelijk is verklaard, wordt uitdrukkelijk aangegeven om welke reden dit element geen buitengewone omstandigheid uitmaakt: *“Met betrekking tot de schoolgaande kinderen, kan eveneens verwezen worden naar wat hierboven uiteen werd gezet. Verzoekers halen aan dat de kinderen hier schoolgaand zijn, waarbij verschillende attesten worden voorgelegd, en wordt verwezen naar het Kinderrechtenverdrag. Deze scholing van de kinderen werd toegestaan zolang de asielprocedure lopende was en wordt verder toegestaan zolang de aanvraag 9ter hangende is, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Deze scholing werd toegestaan om het verblijf van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ouders van de kinderen zijn op de hoogte dat dit verblijf hen mogelijk slechts voorlopig wordt toegestaan en dat hun verblijf van precaire aard is. Zij kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de scholing van de kinderen om een verblijfsregularisatie te verkrijgen in het kader van artikel 9bis”*.

Uit de beslissing van 8 mei 2013 blijkt aldus dat de gemachtigde, in het kader van de aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis, rekening heeft gehouden met het schoollopen van de minderjarige kinderen. Het feit dat de gemachtigde heeft onderzocht of het schoollopen van de kinderen het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan verantwoorden, toont aan dat verwerende partij de belangen van verzoekende partijen en hun kinderen en hun schoollopen in aanmerking nam, waarbij dient te worden opgemerkt dat de bestreden bevelen werden genomen op 27 maart 2013, dit is ongeveer 10 maanden nadat de beslissing in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis werd genomen. In die optiek dient er nog op gewezen te worden dat in de bestreden bevelen wordt aangehaald dat de verzoekende partijen wisten dat zij slechts een voorlopig verblijfsrecht hadden in België naar aanleiding van hun asielaanvraag en hun aanvraag om medische regularisatie, zodat zij wisten dat hun verblijfssituatie precair was.

Verzoekende partijen maken met hun betoog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.6. Verzoekende partijen voeren verder nog de schending aan van de artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Zij menen dat het ontbreken van een schorsende werking wat betreft de beroepsprocedures tegen de beslissingen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de beroepsprocedure tegen huidige bevelen om het grondgebied te verlaten, meebrengt dat zij geen wettelijke bescherming krijgen tegen een gedwongen repatriëring, hoewel zij een “*arguable claim onder artikel 3 E.V.R.M. hebben*”.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de beslissingen genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet de huidige bestreden beslissingen vormen. Kritiek op deze beslissingen of op de beroepsprocedures die werden ingesteld tegen deze beslissingen, kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd in het kader van huidig beroep. In die mate is het onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij niet beschermd zijn tegen een gedwongen repatriëring omdat er geen schorsend beroep bestaat tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt gewezen op de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State. Sinds de inwerkingtreding van deze wet op 31 mei 2014, luidt artikel 39/83 van de vreemdelingenwet als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

Hieruit volgt dat de beroepstermijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel, schorsende werking heeft, en tevens dat de behandelingstermijn van de tijdig ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, schorsende werking heeft.

De kritiek van verzoekende partijen en de verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn bijgevolg gedateerd en niet meer ter zake dienend.

3.7. Verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet. Zij betogen dat in de bestreden beslissingen enkel melding wordt gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat zij de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 3 december 2013, niet hebben nageleefd. Zij benadrukken de mogelijkheid van de gemachtigde in §3 om af te wijken van de in §1 bepaalde termijn van dertig dagen. Verzoekende partijen betogen dat, wanneer zij zich in een dergelijk geval bevinden, de gemachtigde bijkomend dient te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Zoals reeds vastgesteld, is de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, in rechte gesteund op artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt, zoals reeds uiteengezet in punt 3.3. en in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, uitdrukkelijk gemotiveerd dat de termijn om het grondgebied te verlaten met toepassing van voormeld artikel naar 0 dagen wordt verminderd omdat verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 november 2013. Dit gegeven wordt op zich niet betwist in het

verzoekschrift. Aldus kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen wel degelijk een concrete motivering bevatten waarom in casu toepassing wordt gemaakt van de in artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet vermelde mogelijkheid om af te wijken van de in artikel 74/14, §1 (eerste en tweede lid) bepaalde termijn.

Het is niet betwist dat verzoekende partijen zich bevinden in een situatie waarbij ervoor geopteerd werd om geen enkele termijn te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er liggen evenmin omstandigheden voor waaruit blijkt dat alsnog enige termijn om het grondgebied te verlaten vereist zou zijn. In ieder geval merkt de Raad verder op dat verzoekende partijen na de kennisgeving van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten nog ruim dertig dagen op het grondgebied konden verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat het bestuur in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat verzoekende partijen nog enig belang hebben bij het betoog dat de bestreden beslissingen op dit punt niet motiveerden. De schending van de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve of onvolledige feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekende partijen met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken. Evenmin wordt de schending van het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, aangetoond, voor zover de schending ervan eveneens wordt aangevoerd. Een manifeste beoordelingsfout wordt evenmin aangetoond.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.9. In een tweede middel, dat uitsluitend gericht is tegen de derde en de vierde bestreden beslissingen, dit zijn de inreisverboden, halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Dat in de derde en vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoekers een inreisverbod op te leggen.

4.2.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.2.2.

Dat, zoals hierboven reeds gesteld, de verzoekers kampen met ernstige medische problemen, waarvoor aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, doch ten onrechte werden deze als respectievelijk ongegrond en onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat hoger beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissing genomen in het kader van de aanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (stukken 6 en 7), waardoor de medische regularisatieaanvraag nog niet definitief gewezen is.

- 4.2.2.1.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt

luidt:

(...)

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (in casu artikel 3 E.V.R.M.).

In de derde en vierde bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoont dat de verweerster de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoekers dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekers, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoekers en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekers, meteen een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

- 4.2.2.2.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

"3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde; gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd...."

(Zie arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest met nr. 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/11, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de te algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de derde en vierde bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (niet aan de terugkeerverplichting voldaan), doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen;

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn."

3.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft, zoals eerder gesteld, tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden inreisverboden moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. De bestreden inreisverboden bevatten in casu een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissingen worden de verzoekende partijen, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 november 2013, hen betekend op 3 december 2013.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de inreisverboden, voor een termijn van drie jaar worden opgelegd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen voorhouden, wordt omtrent de duur van de opgelegde inreisverboden specifiek gemotiveerd dat de duur drie jaar bedraagt omdat de verzoekende partijen niet de minste intentie vertonen om het grondgebied te verlaten, en dat zij evenmin aantonen dat er stappen werden ondernomen om het vertrek voor te bereiden. Integendeel, door het indienen van opeenvolgende aanvragen tot machtiging tot verblijf, waarbij wordt verwezen naar de aanvragen d.d. 16 mei 2010, 7 mei 2012 en 14 januari 2014, trachten betrokkenen alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van de inreisverboden als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevatten. Verzoekende partijen beschikken dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in hun betoog inhoudelijke kritiek uiten. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.11. Nu verzoekende partijen de bestreden beslissingen voornamelijk inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het evenredigheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel gebeurt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing is gesteund op deze bepaling.

3.12. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Verzoekende partijen betwisten niet dat zij geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 3 december 2013.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

3.13. Verzoekende partijen voeren in hun middel in wezen aan dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening zou zijn gehouden met hun specifieke omstandigheden.

3.13.1. Zoals reeds vastgesteld, legt de gemachtigde geen inreisverbod voor de duur van drie jaar op als gevolg van de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, maar motiveert hij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod dat verzoekende partijen niet de minste intentie vertonen om het grondgebied te verlaten en ook niet aantonen dat zij stappen hebben ondernomen om het vertrek voor te bereiden, doch in tegendeel alles in het werk te stellen om het verblijf op het Belgisch grondgebied te verlengen door het indienen van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf. De vraag of een derdelander een bereidheid vertoont om vrijwillig te vertrekken wordt in het Terugkeerhandboek (cf. bijlage bij de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelerateerde taken, C(2015) 6250 final, p. 63) vermeld als een verzwarende omstandigheid waaraan bijzondere aandacht kan worden geschonken bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De vaststelling dat verzoekende partijen na het betekenen van de bevelen om het grondgebied te verlaten op 3 december 2013 niet de minste intentie vertonen om het grondgebied te verlaten (en ook niet aantonen dat zij stappen hebben ondernomen om het vertrek voor te bereiden), is dan een specifieke omstandigheid die het geval van verzoekende partijen kenmerkt.

3.13.2. Verzoekende partijen geven aan dat zij kampen met ernstige medische aandoeningen, waarvoor aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend. Tegen de negatieve beslissingen die werden genomen in het kader van deze aanvragen werd een beroep ingediend, waardoor de “*medische regularisatieaanvraag nog niet definitief geweest is*”. De gemachtigde heeft met deze specifieke omstandigheid geen rekening gehouden bij de afgifte van de inreisverboden en het bepalen van de duur van de inreisverboden.

Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat de gemachtigde, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen.

Betreft het betoog dat geen rekening zou zijn gehouden met hun medische situatie bij het bepalen van de duur van de inreisverboden, wijst de Raad er evenwel op dat de medische situatie van verzoekende partijen reeds werd onderzocht voor het nemen van de bestreden inreisverboden in het kader van de verblijfsaanvragen ingediend door verzoekende partijen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij kan worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 3.5.

3.13.3. Uit het geheel blijkt dan ook dat met de door verzoekende partijen aangevoerde elementen wel rekening werd gehouden. Verzoekende partijen werden niet tot verblijf gemachtigd en dienen het grondgebied te verlaten. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet concreet aan dat hun gezondheidstoestand, die blijkens de beoordeling van de gemachtigde, die zich hiervoor steunt op de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, niet van aard is om een regelmatig verblijf in België te rechtvaardigen, een impact zouden hebben op de duur van het hen opgelegde inreisverbod.

Verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld door hen op grond van de vaststelling dat zij niet de minste intentie vertonen om het grondgebied te verlaten en ook niet aantonen dat er stappen ondernomen worden om het vertrek voor te bereiden, een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Waar verzoekende partijen in het kader van hun betoog verwijzen naar en citeren uit een arrest van de Raad, moet nogmaals worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte respectievelijk ongegrond en onontvankelijk werden verklaard, merkt de Raad (nogmaals) op dat verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze kritiek kunnen leveren op beslissingen die niet het voorwerp van huidig beroep tot nietigverklaring uitmaken.

3.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij gewezen wordt op het feit dat verzoekende partijen medische problemen hebben waardoor een terugkeer naar Macedonië, waar zij geen toegang zullen hebben tot de noodzakelijke medische behandelingen, door hen onmogelijk wordt geacht, stelt de Raad vast dat dit betoog hoofdzakelijk betrekking heeft op de verwijderingsmaatregelen die op dezelfde dag jegens hen werden getroffen. De Raad verwijst nogmaals naar het gestelde in punt 3.4. In eerdere verblijfsprocedures in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd reeds vastgesteld dat een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Verzoekende partijen tonen niet aan dat er in casu sprake is van een zeer uitzonderlijk geval.

Uit de supra gedane uiteenzetting in het kader van het eerste middel, blijkt dat het beroep tegen de verwijderingsmaatregelen waarmee deze inreisverboden gepaard gaan, wordt verworpen. Door louter te verwijzen naar medische elementen die evenwel reeds werden beoordeeld en niet weerhouden door de gemachtigde in het kader van medische verblijfsprocedures, en waarbij het beroep tegen de daaruit

volgende bevelen om het grondgebied te verlaten werd verworpen, maken verzoekende partijen geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

3.15. Verzoekende partijen halen aan dat, overeenkomstig artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde diende te motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen, waarbij verwezen wordt naar hun medische situatie, er toch een inreisverbod aan hen werd opgelegd en waarom, ondanks dezelfde humanitaire redenen, hen een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar werd opgelegd.

Waar artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod, gaat het duidelijk om een uitzonderingsbepaling ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *d’ office* een inreisverbod wordt afgeleverd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht reikt in casu dan ook niet zo ver dat tevens een motivering vereist is als waarom geen gebruik wordt gemaakt van de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voor het louter opleggen van een inreisverbod geldt derhalve geen verdere motiveringsverplichting dan de positieve motivering dat de verzoekende partijen een welbepaalde vroegere beslissing tot verwijdering niet hebben uitgevoerd en/of er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan alsook een specifieke motivering aangaande de duur van het inreisverbod. De gemachtigde moet niet bijkomend motiveren waarom hij geen humanitaire gronden in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van het opleggen van een inreisverbod. Overigens blijkt uit de positieve motivering dat een inreisverbod wordt opgelegd reeds voldoende dat geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen wegens humanitaire redenen.

Verzoekende partijen verwijzen, zoals gesteld naar hun medische problemen en het gegeven dat zij naar aanleiding hiervan aanvragen om verblijfsmachtiging hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze medische problemen vormen volgens verzoekende partijen humanitaire redenen die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

De Raad wenst er nogmaals op te wijzen dat de eerste aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 5 november 2013 ongegrond wordt verklaard door de gemachtigde. Uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer die werden opgesteld in het kader van deze aanvraag, blijkt dat de noodzakelijk geachte zorg die beide verzoekende partijen behoeven, beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Macedonië. De Raad bevestigde in zijn arrest nr. 129 040 van 10 september 2014 dat de medische zorgen kunnen worden bekomen in Macedonië. Daarbij stipte de Raad aan dat op grond van de door verzoekende partijen aangevoerde argumenten niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling. Betreft de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, nam de gemachtigde op 13 februari 2014 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard door de gemachtigde, omdat de elementen die ten aanzien van de tweede verzoekende partij werden voorgelegd, reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag, zodat deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Voor wat betreft eerste verzoekende partij, stelt de gemachtigde dat geen medisch getuigschrift werd overgemaakt conform het wettelijk vereiste model, waardoor deze aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Het beroep tot nietigverklaring dat op 13 februari 2014 werd ingesteld tegen de voormelde beslissing, wordt eveneens op 10 september 2014 door de Raad verworpen.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu medische elementen die reeds werden beoordeeld en niet weerhouden door de gemachtigde in het kader van medische verblijfsprocedures, en waartegen het beroep tot nietigverklaring door de Raad werd verworpen, niet weerhield als humanitaire omstandigheid die het opleggen van een inreisverbod verhinderde.

3.16. Er wordt geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden inreisverboden tot stand zijn gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens, op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partijen naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden, minstens wordt dit niet aangetoond.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES